

ANI POCTA, ANI SLÁVA, JEN PUCHÝŘE NA NEPŘÍJEMNÝCH MÍSTECH

96

Stěkot krvežíznivé smečky loveckých psů za nimi zesílil. Roran pevněji sevřel opratě a sklonil se k šji tryskem pádícího koně. Dusot kopyt mu projížděl tělem jako hřmění.

On a jeho pět mužů – Karn, Mandel, Baldor, Delwin a Hamund – si ukradli čerstvé koně ze stáje v zámečku, který teď měli asi půl míle za sebou. Čeledímům se ta krádež nijak nezamlouvala, ale když spatřili meče, přestali se vzpírat. Určitě však ihned upozornili strážce, jakmile Roran a jeho společníci odjeli, protože se za nimi brzy pustilo deset mužů vedených smečkou loveckých psů.

„Támhle!“ křikl Roran a ukázal na úzký pás bříz, který se táhl mezi dvěma nedalekými kopci, nepochybně kolem potoka.

Na jeho povel muži strhli koně z vyježděné silnice a zamířili směrem ke stromoví. Hrbolatá půda je přiměla alespoň trochu zmírnit bezhlavé tempo, byť i tak riskovali, že koně šlápnu do díry a zlomí si nohu, nebo je vyhodí ze sedla. Ačkoli to bylo nebezpečné, bylo by ještě nebezpečnější připustit, aby je dostihli psi.

Roran zaryl svému koni ostruhy do slabin a křikl tak hlasitě, jak mu dovolilo hrdlo plné prachu: „Hyjé!“ Valach vyrazil kupředu a pomalu doháněl Karna.

Roran věděl, že jeho kůň už dlouho nevydrží takhle zrychlovat, i kdyby ho sebevíc poháněl ostruhami nebo šlehal koncem opratí. Nerad byl krutý a netoužil uhnat zvíře k smrti, ale přece nebude šetřit koně, pokud by to mělo přivodit neúspěch jejich výpravy.

Jakmile Roran Karna dojel, zahulákal na něj: „Nemůžeš skrýt naše stopy kouzlem?“

„Nevím jak!“ odpověděl Karn. Přes vítr a dusot běžících koní ho bylo stěží slyšet. „Je to moc složité!“

Roran zaklel a ohlédl se přes rameno. Psi už byli v poslední zatáčce silnice. Jejich protáhlá, útlá těla se prodlužovala a smršťovala v divokém tempu, jako by letěli nad zemí. Dokonce na tu dálku rozeznal jejich rudé jazyky a měl za to, že viděl i záblesk bílých tesáků.

Když už byli u bříz, Roran zabočil a vyrazil do kopce. Držel se co nejbliž stromů, ale zároveň z dosahu nízko rostoucích větví a popadaných kmenů. Ostatní ho následovali a popoháněli koně, aby cestou do svahu nezpomalovali.

Napravo Roran zahlédl Mandela, jak se se zarputilým výrazem ve tváři hrbí na hřbetě strakaté klisny. Vytrvalost a statečnost, jaké tento mladík v posledních třech dnech prokázal, na Rorana zapůsobili. Od té doby, co Katrienin otec Sloun zradil vesničany z Carvahallu a zabil Mandelova otce Byrdu, jako by se Mandel zoufale snažil dokázat, že se vyrovná kterémukoli muži z vesnice. V posledních dvou vardenských bitvách si počínal znamenitě.

Před Roranem se objevila tlustá větev, a tak se rychle skrčil. Špičky suchých větviček se s praskotem lámaly o vršek jeho přílbice. Do obličeje mu vletěl utržený list a na okamžik mu zakryl pravé oko, brzy ho však odnesl vítr.

Ujížděli podél rokliny hlouběji do kopců a jeho valach supěl čím dál víc. Při letmém ohlédnutí zjistil, že smečka je už sotva čtvrt míle daleko. Za pár minut je psi určitě dostihnou.

K čertu s tím, pomyslel si. Přelétl zrakem hustě namačkané stromy nalevo a travnatý kopec vpravo a hledal něco, co by jim pomohlo zbavit se pronásledovatelů.

Ve své vyčerpanosti už nevnímal dost ostře, takže to skoro přehlédl.

Dvacet metrů před ním se strání klikatila zvířecí stezka, křížila jejich cestu a pak mizela mezi stromy.

„Prrr!... Prrr!“ zakřičel Roran, zaklonil se v třmenech a přitáhl opratě. Valach zpomalil do klusu, ale zlobně odfrkával a pohazoval hlavou ve snaze dostat udidlo mezi zuby. „Kdepak, holenku,“ zavrčel Roran a přitáhl uzdu ještě pevněji.

„Honem!“ zavolal na zbytek skupiny, než vjel s koněm do houští. Pod stromy byl vzduch chladný, skoro mrazivý, což byla vítaná úleva, protože Roran byl jízdou celý rozpálený. Mohl si však ten pocit vychutnávat jen chvíli, neboť valach se vrhl kupředu a začal klopýtat ze strmého svahu dolů k potoku. Pod okovanými kopyty mu šustilo suché listí. Aby nepřepadl

97